

stížnost důvod zmatku podle čís. 10 § 281 tr. ř. po zákonu. Bylo ji proto zavrhnouti jako bezdůvodnou.

Čís. 3448.

K pojmu »nastrojení« (§ 5 tr. zák.) se nevyžaduje, by návodce zlý skutek, k jehož spáchání směřuje jeho vůle a jeho působení na pachatele, určoval do všech podrobností, zejména pokud jde o jeho předmět, rozsah, místo a čas; stačí i všeobecné vybídnutí k trestné činnosti určitého druhu.

Spoluvinník (návodce) ručí za veškerý rozsah i výsledek trestné činnosti přímého pachatele, ač nepřekročil-li tento příkaz, spoluvinníkem mu daný.

Spoluvinou na krádeži podle §§ 5, 174 II c) tr. zák. lze po případě uznati i návodce, který při návodu nevěděl, že jde o odcizení věcí zamčených.

Rozh. ze dne 17. dubna 1929, Zm I 667/28.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Mladé Boleslavi ze dne 1. října 1928, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným zločinem spoluviny na krádeži podle §§ 5, 171, 173, 174 - II c) tr. zák., mimo jiné z těchto

důvodů:

Zmateční stížnost dovolává se důvodů zmatečnosti podle čís. 5 a 10 § 281 tr. ř. Dovolávajíc se důvodu zmatečnosti podle čís. 10 § 281 tr. ř., zmateční stížnost namítá, že stěžovatel byl uznán vinným spoluvinou na krádeži věcí zamčených ve smyslu § 174 II. c) tr. zák., ač během řízení nevyšlo na jevo nic, z čeho by bylo lze souditi, že při návodu věděl, že se jedná o odcizení věcí zamčených. Toto tvrzení zmateční stížnosti shoduje se se skutečností, neboť v rozsudku není zjištění, podle něhož stěžovatel, naváděje obžalovaného E-a ke krádeži, věděl, že krádež má býti spáchána na věcech zamčených. Zmateční stížnost je však na omylu, míní-li, že rozsudek je proto zmatečným podle čís. 10 § 281 tr. ř. Důsledně nelze pak ovšem oprávněnou uznati ani výtku, uplatňovanou jí s hlediska důvodu zmatku podle čís. 5 téhož § proto, že soud dotčený výrok nijak zvláště neodůvodňuje. Stěžovatelova činnost, podřaděná rozsudkem skutkové podstatě spoluviny na zločinu krádeže ve smyslu §§ 5, 171, 173, 174 II. c) tr. zák., spočívala podle rozsudkového zjištění v návodu, totiž v tom, že E-a vybízel, by si v továrně (firmy S., v níž byl E. podle rozsudku zaměstnán jako dělník) něco vzal, on (stěžovatel) že mu látku prodá (t. j. obstará její prodej), poněvadž má na ni kupce. Podle údajů obžalovaného E-a, na jehož výpovědi buduje rozsudek toto své zjištění, říkal mu stěžovatel již před krádeží (stalo se tak několikrát), že je hloupý, že by si mohl pomoci a, že když si mu E. stěžoval, že nemá peněz, stěžovatel ho naváděl ke krádeži. Ono zjištění rozsudkové stačilo však nalézacímu soudu právem

nejen, pokud shledal v činnosti stěžovatelově spoluvinu na zločinu krádeže, spáchané v zápětí obžalovaným E-em, vůbec, nýbrž i, pokud mu uložil trestnou spoluzodpovědnost též za zločinnou kvalifikaci této krádeže ve smyslu § 174 II c) tr. zák. Neboť z pojmu »nastrojení« (§ 5 tr. zák.) se nevyžaduje, by návodce zlý skutek, k jehož spáchání směřuje jeho vůle a jeho působení na pachatele, určoval do všech podrobností, zejména pokud jde o jeho předmět, rozsah, místo a čas; stačí i všeobecné vybídnutí k trestné činnosti určitého druhu. Spoluvinník (návodce) ručí pak podle zákona za veškerý rozsah i výsledek trestné činnosti přímého pachatele, ač nepřekročil-li tento příkaz, spoluvinníkem mu daný. (V témže smyslu sb. n. s. čís. 1837, 2176 a j.). Že však o takovéto překročení příkazu šlo v souzeném případě, rozsudek nejen nezjišťuje, nýbrž nevychází nic takového na jevo ani ze spisů aniž to posléze tvrdí sama zmateční stížnost. Nelze proto činiti rozsudku důvodné výtky mylného právního posouzení otázky rozsahu trestní zodpovědnosti stěžovatelovy, pokud jím bylo uznáno též na jeho spoluvinu v příčině zločinné kvalifikace krádeže ve smyslu § 174 II. c) tr. zák., aniž jevílo se nezbytně nutným odůvodňovati napadený výrok rozsudkový po této, ryze právní, nikoli skutkové stránce, takže nedostatek důvodů vytýká zmateční stížnost rozsudku s hlediska důvodu zmatku podle čís. 5 § 281 tr. ř. způsobem, který ani formálně nevyhovuje zákonu. Zmateční stížnost bylo tudíž jako bezdůvodnou zavrhnouti.

Čís. 3449.

Žhářství jako prostředek mzdového boje stávkujících dělníků.

§ 166 tr. zák. nečiní zodpovědným jako přímého pachatele zločinu žhářství výhradně jen toho, kdo přímo oheň zanítí a takto dá poslední popud k vypuknutí požáru, nýbrž každého, »kdo podnikne jakékoliv jednání, z něhož podle jeho úkladu na cizím majetku má vzejíti požár«.

Při činu kolektivním zodpovídají za žhářství stejnou měrou všichni, kdož spolupůsobili při samém činu.

S hlediska § 167 c) tr. zák. je rozhodnou škoda, která povstala požárem z činu pachatelova, nikoliv ta, která tu ještě jest pro poškozeného neuhrazená v době hlavního přelíčení.

Pokud řízení není vadným (§ 344 čís. 6 tr. ř.), nebyla-li dána k hlavní otázce na zločin žhářství dodatková otázka (§ 319 tr. ř.) ve smyslu § 168 tr. zák. a eventuální otázka (§ 320 tr. ř.) na zločin podle § 212 tr. zák. pokud se týče podle §§ 5, 166, 167 c) tr. zák.

Formální zmatečnost (§ 344 čís. 6 tr. ř.) nemůže obžalovaný uplatňovati při zrušovacím roku, nevytýkal-li ji v písemné zmateční stížnosti.

Ustanovení § 250 tr. ř. jest výronem zásady procesuálního práva, že obžalovaný má býti přítomen celému soudnímu jednání o obžalobě, aby se mohl hájiti proti veškerým obviněním vzneseným z kterékoliv strany.

Porušení onoho předpisu nelze uplatňovati jako zmatek, nemají-li údaje svědků za nepřítomnosti obžalovaného slyšených pro otázku viny